

Mishnah Temurah, Chapter 4

משנה תמורה פרק ד

(1) The offspring of a sin-offering, the substitute of a sin-offering, and a sin-offering whose owner has died are left to die. A sin-offering whose [a.] year has passed and [b,] which was lost [or a, whose year has passed] and [b,] found blemished, if the owners obtained atonement [afterwards through another animal, since there are now two defects even the Sages in Mishnah 3 will agree that] is left to die, it cannot effect substitution, and it

א וְלֹד חֲטָאתָ, וְתַמְרוֹת חֲטָאתָ, וְחֲטָאת שְׁמֵתוֹ בְּעֻלָּהּ, יָמוּתוּ. שְׁעֵבְרָה שְׁנֵתָהּ וְשֶׁאֲבָדָה וְנִמְצְאתָ בְּעֵלְת מוֹם, אִם מִשְׁכַּפְרוֹ הַבְּעֻלִּים, תָּמוּת, וְאִינָה עוֹשָׂה תְּמוּרָה, לֹא נִהְיֶינּוּ, וְלֹא מוֹעֲלִין. אִם עַד שְׁלֹא כָּפְרוּ הַבְּעֻלִּים, תִּרְעָה עַד שֶׁתִּסְתַּאֲב, וְתִמְכַּר וְיָבִיא בְּדַמְיָה אַחֲרָת, וְעוֹשָׂה תְּמוּרָה, וּמוֹעֲלִין בָּהּ: בּ הַמִּפְרִישׁ חֲטָאתוֹ וְאֲבָדָה וְהִקְרִיב אַחֲרָת תַּחֲתֶיהָ וְאַחַר כֵּךְ נִמְצְאת הָרֵאשׁוֹנָה, תָּמוּת. הַמִּפְרִישׁ מֵעוֹת לְחֲטָאת וְאֲבָדוֹ וְהִקְרִיב חֲטָאת תַּחֲתֶיהָ וְאַחַר כֵּךְ נִמְצְאוּ הַמְּעוֹת, יִלְכוּ לִיָּם הַמָּלָח:

is forbidden [Rabbinically] to derive any benefit from it, however the laws of misappropriation do not apply to it. If, however, the owners have not yet obtained atonement the animal goes out to pasture until it becomes unfit for sacrifice and then it is sold immediately and another is bought with the money. It effects substitution and the laws of misappropriation apply to it.

(2) If one set aside a sin-offering and it was lost and he offered another animal instead of it, if the first animal was found, [being a sin-offering whose owner has already attained atonement,] it is left to die. If one set aside money for his sin-offering and it was lost and he [already] offered a sin-offering instead, if the money was found afterward, [it too, has the same law, and no benefit may be gained from it and] it is thrown into the dead sea.

רבנו עובדיה מברטנורא

א וְלֹד חֲטָאתָ. שעברה שנתה. לא חזיא להקריבה חטאת, דבת שנתה כתיב. מיהו משום האי פסולא לחודיה אינה מותה, אלא תרעה עד שתסתאב, עד דאיכא תרתיה לריעותא, שעברה שנתה ואבדה, או שאבדה ונמצאת בעלת מום. והכי מתריך למתניתין בגמרא, דהאי ושאבדה דקתני, עולה לכאן ולכאן, והכי קאמר, שעברה שנתה ואבדה, ושאבדה ונמצאת בה מום: אם משכיפרו הבעלים. אם לאחר שנמצאת זאת כיפרו הבעלים באחרת: תמות. ואפילו לרבנן דפליגי עליה דרבי לקמן בפרקין ואמרין דאין חטאת מתה אלא שנמצאת לאחר שנתכפרו הבעלים, בהא מודו, הואיל ואיכא תרתיה לריעותא, דעברה שנתה ואבדה, או אבדה ונמצאת בעלת מום. אבל אבדה לחודה, הואיל ונמצאת קודם כפרה, אע"ג שלאחר שנמצאת נתכפרו הבעלים באחרת, אינה מתה אלא תרעה: לא נהנים. מדרבנן: ולא מועלין. אם נהנו מהן פטורים מקרבן מעילה, דכיון דלא היא ולא דמיה קרבים, אזלא קדושתה: ואם עד שלא כיפרו הבעלים. שלא רצו להתכפר באחרת: תרעה עד שתסתאב. ואעברה שנתה קאי. דאותה שאבדה ונמצאת בעלת מום תמכר מיד ויביא בדמיה אחרת: ועושה תמורה. הואיל ודמיה עומדים ליקרב. דדבר העומד כדי שירעה ויסתאב עושה תמורה: ב ואחר

(3) If one set aside money for his sin-offering and it was lost and he set aside other money instead of it, if he did not have the opportunity of purchasing a sin-offering with it until the first money was found, he [mixes the two monies and] brings a sin-offering from both [thus the leftover money will not have to be destroyed as monies found after the owner having obtained atonement] and the remainder of the money is used for a freewill-offering. If one set aside money for his sin-offering and it was lost and he then set aside a sin-offering instead, if he did not have the opportunity of offering it until the money was found and the sin-offering was blemished, it is sold and he brings a sin-offering from both sums, and the rest of the money is used for a freewill-offering. If one set aside a sin-offering and it was lost and he then set aside money in its stead, if he did not have the opportunity of purchasing a sin-offering until his sin-offering was found blemished, it is sold and he brings a sin-offering from both sums, and the rest of the money is used for a freewill-offering. If one set aside a sin-offering and it was lost and he set aside another sin-offering instead of it, if he did not have the opportunity to offer it until the first sin-offering was found and both were blemished, they are to be sold and he brings a sin-offering from both sums and the rest is used for a

רבנו עובדיה מברטנורא

כך נמצאת הראשונה תמורת. דהויא חטאת שנתכפרו בעליה באחרת: **ילכו לים המלח.** כל היכא דאי הויא חטאת הויא מתה, מעות נמי אזלי לים המלח: **ג יביא מאלו ומאלו.** יערבם יחד. דכיון דמתרווייהו מייתי, לא הוי חטאת שנתכפרו בעליה באחרת. אבל אי הוה מייתי מחד מנייהו, מדחו אחריני, דהוו להו דמי חטאת שכיפרו בעליה באחרת: **והשאר יפלו לנדבה.** דהוו כשאר מותרות של חטאת דאזלי לנדבה: **והרי חטאת בעלת מום.** אבל אם חטת תמימה, תיקרב היא, והמעות ילכו לים המלח, הואיל וכיפרו הבעלים באחרת. וכל הנך אליבא דרבי דאמר אבודה בשעת הפרשה כגון הנך מעות דנמצאו קודם כפרה, אזלי לים המלח: **והשניה תמורת דברי רבי, וחכמים אומרים כו.** הכל מודים במתכפר בשאינה אבודה, שאבודה מתה. לא נחלקו אלא במתכפר באבודה, דרבי סבר

ג המפריש מעות לחטאתו ואבדו והפריש מעות אחרים תחתיהן, לא הספיק לקח בהן חטאת עד שנמצאו המעות הראשונות, יביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה, המפריש מעות לחטאתו ואבדו והפריש חטאת תחתיהן, לא הספיק להקריבה עד שנמצאו המעות והרי חטאת בעלת מום, תמכר ויביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה. המפריש חטאתו ואבדה והפריש מעות תחתיה, לא הספיק לקח בהן חטאת עד שנמצאת חטאתו והרי היא בעלת מום, תמכר ויביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה. המפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה, לא הספיק להקריבה עד שנמצאת הראשונה והרי שתיהן בעלות מום, ימכרו ויביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר

freewill-offering. If one set aside a sin-offering and it was lost and he set aside another sin-offering instead of it, if he did not have the opportunity to offer it until the first sin-offering was found and both were found unblemished, one of them is offered as a sin-offering and the second is condemned to die, these are the words of Rabbi [who maintains that if at the time of **setting aside** the second, the first was lost and was found, the remaining one is left to die]. But the Sages say: [It is not enough for the second to be set aside while the first was lost, rather,] the law of a sin-offering which is condemned to die only applies where it is found after the owners actually [offered up the sacrifice and] obtained atonement and [so, too,] the money does not go to the Dead Sea except when found after the owner actually obtained atonement.

(4) If one set aside a sin-offering and it became blemished he sells it and purchases another for its money [and once sold to another it does not have to be left to die, since it is not the present owner who has obtained atonement]. Rabbi Elazar son of Rabbi Shimon says: If the second was offered before the first was slaughtered [even though it now has another owner] it is condemned to die since the [first] owners had already obtained atonement the *halachah* does not follow Rabbi Elazar].

רבנו עובדיה מברטנורא

המפריש לאבוד כאבוד דמי, כלומר המפריש תחת קרבן אבוד, דינו כאבוד. וכי היכי דאם נתכפר בשאינו אבוד, האבוד הנשאר כשימצא דינו שימות, הכי נמי כי נתכפר באחד מהן ואפילו באבודים, ילכו שאינן אבודים לים המלח. ורבנן סברי, לא אמרינן המפריש לאבוד כאבוד דמי. ודוקא המתכפר בשאינה אבודה והאבודה נשארה, האבודה מתה ואע"פ שנמצאת קודם כפרה. אבל אם נתכפר באבודה ונשארה שאינה אבודה, אינה מתה, אלא תרעה עד שתסתאב. והלכה כחכמים: **ד מוכרה ויביא בדמיה אחרת**. דמכי מכרה לאחר חשיבה כאילו אינה בעולם. אבל כל זמן שהיא תחת בעלה בשעה שנתכפר באחרת, תמות. ור' אלעזר ברבי שמעון סבר, כל זמן שהיא בעולם לאחר שנתכפרו הבעלים באחרת, בין שהיא תחת בעלה, בין ביד אחרים, תמות. ואין הלכה כרבי אלעזר: ברבי שמעון:

יפלו לנדבה. המפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה, לא הספיק להקריבה עד שנמצאת הראשונה והרי שתייהן תמימות, אחת מהן תקרב חטאת, והשנייה תמות, דברי רבי. וחכמים אומרים, אין חטאת מתה אלא שנמצאת מאחר שכפרו הבעלים, ואין המעות הולכות לים המלח אלא שנמצאו מאחר שכפרו הבעלים: ד המפריש חטאתו והרי היא בעלת מום, מוכרה ויביא בדמיה אחרת. רבי אלעזר ברבי שמעון אומר, אם קרבה השנייה עד שלא נשחטה (הראשונה), תמות, שכבר כפרו הבעלים: